

ARTYKUŁY

Oględziny miejsca wypadku przy pracy. Część 1

DOI:10.53024/1.1.53.2024

MARCIN JACHIMOWICZ*

STRESZCZENIE

Oględziny będące niepowtarzalną czynnością procesowo-kryminalistyczną stanowią istotny element postępowania przygotowawczego. Oddziałują one na cały jego przebieg i wymagają od prowadzących tę kluczową czynność wnikliwości, rzetelności, a także pełnego zaangażowania. Niewłaściwe utrwalenie obrazu miejsca wypadku przy pracy może zniekształcić wnioski końcowe i sprowadzić postępowanie przygotowawcze na niewłaściwe tory, by finalnie utrudnić prokuratorowi lub sądowi, a niejednokrotnie wręcz uniemożliwić poczynienie ustaleń zgodnych z rzeczywistym stanem rzeczy. Przedmiotowa praca, podzielona na trzy części, porusza problematykę wypadków przy pracy. Odnosi się do niezmiernie ważnej czynności procesowo-kryminalistycznej, jaką są oględziny miejsc tego rodzaju zdarzeń. Ujmuje zagadnienie zarówno oględzin *in genere*, jak i *in specie*. Obejmuje również proces dokumentowania wyników oględzin, a także, w końcowej części, formułuje wnioski *de lege ferenda* w zakresie reformy programu szkolenia prokuratorów nastawione na zwiększenie pragmatyzmu. W pierwszej części przedstawiono problematykę dotyczącą definicji wypadku przy pracy, a także kwalifikacji prawnokarnej zdarzeń wypadkowych oraz podmiotów tego typu czynów.

Słowa kluczowe: wypadek, wypadek przy pracy, wypadek ciężki, wypadek śmiertelny, wypadek zbiorowy, kwalifikacja prawnokarna zdarzeń wypadkowych

* Marcin Jachimowicz – prokurator Prokuratury Rejonowej, Zastępca Prokuratora Rejonowego w Świebodzinie, wykładowca Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury, ORCID: 0000-0003-0009-5751.

WSTĘP

Wykonywanie pracy wiąże się nierozdzielnie z ryzykiem wystąpienia wypadku powodującego uraz, kalectwo a nawet śmierć pracownika. Kluczowe znaczenie przy ocenie okoliczności i przyczyn zaistnienia zdarzenia wypadkowego, a także ocenie znamion przestępstwa z jakim w konkretnym przypadku mamy do czynienia mają oględziny miejsca zdarzenia. Oględziny to najważniejsza czynność procesowo-kryminalistyczna, podczas której powinno się ujawnić i zabezpieczyć wszelkie ślady mające związek ze zdarzeniem i jego sprawcą. Materiał poglądowy z oględzin – w postaci zdjęć, filmu rejestrującego sytuację zastaną na miejscu zdarzenia, szkicu miejsca – jest dowodem wysoce pomocnym przy ocenie znamion przestępstwa. Czas przeprowadzenia oględzin, profesjonalizm, z jakim zostaną przeprowadzone, zakres wykonanych czynności, mają wyraźne znaczenie dla losów postępowania przygotowawczego. Celem niniejszego artykułu jest przedstawienie problematyki oględzin, szczególnie w praktyce prokuratorskiej, miejsca zdarzenia jakim jest miejsce wypadku przy pracy.

DEFINICJA POJĘCIA „WYPADEK PRZY PRACY”

Pierwszoplanowe miejsce w problematyce wypadków przy pracy zajmuje ustawa o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych¹. Zgodnie z brzmieniem art. 3 ust. 1 przywołanej ustawy za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

- 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;
- 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;
- 3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Warto nadmienić, że zgodnie z art. 3 ust. 2 u.w., na równi z wypadkiem przy pracy traktuje się wypadek, któremu pracownik uległ:

- 1) w czasie podróży służbowej w okolicznościach innych niż określone w art. 3 ust. 1 u.w., chyba że wypadek spowodowany został postępowaniem pracownika, które nie pozostaje w związku z wykonywaniem powierzonych mu zadań;
- 2) podczas szkolenia w zakresie powszechnej samoobrony;

¹ Ustawa z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2022 r. poz. 2189), dalej: u.w.

3) przy wykonywaniu zadań zleconych przez działające u pracodawcy organizacje związkowe.

Tak skonstruowana definicja nie pozostawia najmniejszych wątpliwości, że aby zdarzenie zostało uznane za wypadek przy pracy, muszą zostać spełnione łącznie wszystkie ujęte w niej przesłanki. Nie mamy tutaj jednak do czynienia z definicją ścisłą, podlegającą gramatycznej wykładni dogmatycznej. Ustawodawca, formułując generalne ramy oraz orientacyjne wskazania, pozostawił praktyce sądowej, a także doktrynie wypełnienie ich odpowiednią treścią. Taki zabieg legislacyjny nie stanowi w praktyce stanowienia prawa *novum*, a wobec bogactwa oraz wielopostaciowości stanów faktycznych wynikających ze zmieniających się warunków życia i pracy wydaje się w pełni uzasadniony².

Pojęcie wypadku przy pracy jest bardziej złożone od potocznego rozumienia tego terminu. Wieloaspektowy charakter definicji wypadku przy pracy wynika z przesłanek, z wystąpieniem których ustawodawca wiąże uznanie konkretnego zdarzenia za wypadek tego rodzaju. Do obowiązkowych elementów składowych definicji wypadku przy pracy należą: a) nagłość zdarzenia, b) zewnętrżność przyczyny, c) uraz lub śmierć poszkodowanego w następstwie takiego zdarzenia, d) związek z pracą.

Pojęcie „nagłość”, będące pierwszym warunkiem uznania konkretnego zdarzenia za wypadek przy pracy, zostało ukształtowane przez orzecznictwo sądowe. Kryterium tego nie sposób interpretować dosłownie. Cechą charakterystyczną zdarzenia nagłego jest zaskoczenie pracownika. Wypadek przy pracy jest bowiem zdarzeniem nieprzewidywalnym, nadzwyczajnym, gwałtownym, raptownym, którego nie sposób przewidzieć. Przełomowe znaczenie dla rozstrzygnięcia tej kwestii miał wyrok Trybunału Ubezpieczeń Społecznych z 19.09.1958 r.³, w którym przyjęto, że cechą „nagłości” ma zdarzenie, którego czas trwania nie przekracza jednej dniówki roboczej. W orzecznictwie uznaje się, że przez nagłe zdarzenie należy rozumieć takie zdarzenie, które trwa nie dłużej niż jedna dniówka robocza⁴. Zdarzeniem nagłym jest zatem zarówno trwający kilka sekund kontakt dłoni stolarza z piłą tarczową, jak i kilkugodzinne oddziaływanie na palacza kotłów centralnego ogrzewania tlenku węgla (czadu). Cecha nagłości odnosi się do czasu trwania zdarzenia, a nie do oddziaływania przyczyny zewnętrznej⁵. Kryterium nagłości przesądza o tym, czy dane zdarzenie powinno być zakwalifikowane jako wypadek

² W. Sanetra, *Wypadek przy pracy w nowej wersji*, „Przegląd Ubezpieczeń Społecznych i Zdrowotnych” 2002, nr 12, s 16; L. Malkiewicz, P. Drożdż, *Wypadek przy pracy z punktu widzenia prawa i medycyny*, „Zeszyty Naukowe Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej im. Witelona w Legnicy” 2010, nr 6, s. 123.

³ Wyrok Trybunału Ubezpieczeń Społecznych z 19.09.1958 r., TR III 149/58, OSPiKA 1960, nr 3, poz. 63.

⁴ Wyrok SA w Szczecinie z 23.12.2014 r., III Pa 8/14, LEX nr 1683325.

⁵ Wyrok SA w Szczecinie z 24.11.2016 r., I PK 125/16, LEX nr 2273873.

przy pracy, a nie jako choroba zawodowa⁶. Kolejnym warunkiem uznania określonego zdarzenia za wypadek przy pracy jest wystąpienie „przyczyny zewnętrznej”. Można o niej mówić wówczas, gdy do urazu lub śmierci pracownika dochodzi w następstwie oddziaływania na człowieka czynnika występującego poza nim. Nie ma cech wypadku przy pracy uraz, który jest następstwem czynników występujących wyłącznie w organizmie poszkodowanego, a więc wyłącznie przyczyną wewnętrzną, np. uraz wskutek upadku spowodowanego atakiem epilepsji, śmierć w wyniku zawału mięśnia sercowego w okolicznościach nie odbiegających rażąco od warunków powszechnie przyjmowanych za normalne. „Przyczyna zewnętrzna” nie musi być związana wyłącznie z działaniem sił przyrody, narzędzi, maszyn i urządzeń technicznych, energii, czynników chemicznych itp. Może nią być każdy czynnik zewnętrzny, mogący wywołać uraz, w tym także czynności wykonywane przez samego poszkodowanego, jak wysiłek fizyczny związany z przemieszczaniem ciężarów, nawet wówczas, gdy masa przenoszonych ładunków nie przekracza dopuszczalnych norm dźwigania⁷. Przyczyna zewnętrzna, w przeciwieństwie do wewnętrznej, nie musi występować jako wyłączna. Przy zbiegu obu rodzajów przyczyn, uaktywnienie się schorzenia samoistnego (mogącego samodzielnie występować jedynie jako przyczyna wewnętrzna) pod wpływem czynnika zewnętrznego (przyczyny zewnętrznej) spełniony jest warunek do uznania określonego zdarzenia za wypadek przy pracy. Przykładem może być perforacja wrzodu żołądka pod wpływem wysiłku fizycznego. Przyczynę zewnętrzną trafnie scharakteryzował SN w postanowieniu z 23.02.2022 r., wskazując, że: „Przyczyna zewnętrzna charakteryzuje się tym, że pochodzi spoza organizmu człowieka i powinna wpływać ze sfery zagrożenia, jakie stwarza praca, a więc z takich okoliczności, które powstały w związku ze statusem pracownika, w przeciwnym razie zdarzenie nie nabierze charakteru wypadku przy pracy. Praca nie zawsze musi być faktyczną przyczyną wypadku, ale i wówczas powinna pozostawać przyczyną wypadku w takim znaczeniu, że pracownik nie uległby wypadkowi albo prawdopodobieństwo zdarzenia byłoby znikome, gdyby nie wykonywał pracy. Podstawowym źródłem przyczyny zewnętrznej jest bowiem praca oraz zagrożenie, jakie ona ze sobą niesie (zob. W. Witoszko: *Jednorazowe odszkodowanie z ubezpieczenia wypadkowego*, Warszawa 2010). Przyczyna zewnętrzna wywołuje nagłe zdarzenie, które jest zdarzeniem losowym, a więc niespodziewanym, nieplanowanym, niezamierzonym. Dlatego też przyczynie zewnętrznej przypisuje się także cechę nadzwyczajności w sensie jej nieprzewidywalności, która nie wynika z warunków pracy, ale powinna powstać wskutek zakłócenia procesu pracy. Przyczyny zewnętrzne nie muszą

⁶ Wyrok WSA we Wrocławiu z 20.04.2021 r., IV SA/Wr 447/20, LEX nr 3195306.

⁷ Uchwała SN z 11.02.1963 r., III PO 15/62, OSNCP 1963, nr 10, poz. 215.

być jednak przyczynami wyłącznymi w spowodowaniu zdarzenia⁸. Kolejnym warunkiem uznania konkretnego zdarzenia za wypadek przy pracy jest wystąpienie urazu lub śmierć poszkodowanego w następstwie tego typu zdarzenia. Zgodnie z art. 2 pkt 13 u.w. „uraz” jest uszkodzeniem tkanek ciała lub narządów człowieka wskutek działania czynnika zewnętrznego (czynnika niebezpiecznego). Egzystowanie w definicji wypadku przy pracy przesłanki urazu nie oznacza, że wykluczone jest kwalifikowanie istotnego pogorszenia stanu zdrowia jako urazu w rozumieniu art. 3 ust. 1 u.w., a tym samym wypadku przy pracy⁹. W pojęciu urazu jako elementu definicji wypadku przy pracy mieszczą się zarówno zmiany anatomiczne, jak i czynnościowe narządów i tkanek. Uszkodzenie narządów i tkanek to także nadwyrężenie lub naruszenie tkanki rozumiane jako pogorszenie się stanu zdrowia pracownika. Pojęcie urazu, o jakim mowa w art. 2 pkt 13 u.w., należy interpretować szeroko jako wszelkie zmiany w stanie zdrowia, również o charakterze anatomicznym i czynnościowym, które zakłócają funkcjonowanie narządu lub organu. Swoim zakresem uraz obejmuje wymiar cielesny, jak i psychiczny. Nie mniej jednak nie sposób traktować dane zdarzenia jako wypadku przy pracy, gdy nie można w ogóle ustalić urazu, np. gdy wystąpił jedynie częściowy ból¹⁰. Nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną, które nastąpiło w związku z pracą, a nie spowodowało „urazu”, nie jest wypadkiem przy pracy. Jest ono, coraz częściej, określane w praktyce pojęciem: „wydarzenie wypadkowe bezurazowe” („WWB”). Kolejnym warunkiem uznania określonego zdarzenia za wypadek przy pracy jest „związek z pracą”. Może on zachodzić zarówno wówczas, gdy do urazu dojdzie podczas wykonywania pracy, jak i podczas pozostawania jedynie w dyspozycji pracodawcy lub innego podmiotu, na rzecz którego miała być świadczona praca (oczekiwanie na polecenia: na terenie zakładu pracy lub w innym, wyznaczonym przez pracodawcę lub ten podmiot miejscu). Związek z pracą, wyeksponowany w art. 3 ust. 1 u.w., polega na czasowym, funkcjonalnym oraz przestrzennym związku konkretnego zdarzenia z pracą w okolicznościach wskazanych w pkt 1-3 tego przepisu¹¹. Zerwanie związku z pracą ma miejsce w szczególności w sytuacji, gdy poszkodowany bez uzasadnienia nie świadczy pracy. Związek zdarzenia z pracą, poza przypadkami wynikającymi wprost z definicji wypadku przy pracy, zostaje jednak zachowany w warunkach, gdy poszkodowany nie świadczy pracy, a wykonuje inne czynności, w tym służące zaspokojeniu jego własnych potrzeb. Jako przykłady tego

⁸ Postanowienie SN z 23.02.2022 r., III USK 490/21, LEX nr 3402996.

⁹ Wyrok SN z 07.06.2011 r., II PK 311/10, „Monitor Prawa Pracy” 2011, nr 11, s. 605-607.

¹⁰ K Brzozowska, E. Dawidowska-Myszka, *Wypadek przy pracy jako ryzyko ubezpieczeniowe*, „Kwartalnik Sądowy Apelacji Gdańskiej” 2016, nr 3, s. 28.

¹¹ R. Sadlik, *Zerwanie związku z pracą pozbawia świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego*, „Służba Pracownicza” 2013, nr 8, s. 30.

typu zdarzeń można wskazać: upadek powodujący uraz w drodze do sklepu w celu zakupu artykułów żywnościowych do spożycia podczas przerwy śniadaniowej, czy skałeczenie dłoni przy zmywaniu talerza po posiłku w czasie tej przerwy itp. Jak wynika z powyższego, świadczenie pracy, o którym mowa w art. 3 ust. 1 u.w., nie może być rozumiane jako samo przebywanie na terenie zakładu pracy (fizyczna obecność tam pracownika), ale powinno być powiązane z pozostawianiem pracownika w dyspozycji pracodawcy w związku z wykonywaniem pracy. Warunkiem jest tu więc gotowość pracownika do pracy, a zatem subiektywny zamiar wykonywania pracy i obiektywna możliwość jej świadczenia¹².

W praktyce prokuratorskiej istotne znaczenie mają wypadki przy pracy, będące wypadkami ciężkimi, śmiertelnymi oraz zbiorowymi. Zgodnie z art. 3 ust. 4 u.w. za śmiertelny wypadek przy pracy uważa się wypadek, w wyniku którego nastąpiła śmierć poszkodowanego w okresie nieprzekraczającym 6 miesięcy od dnia wypadku. Zgodnie z art. 3 ust. 5 u.w. za ciężki wypadek przy pracy uważa się wypadek, w wyniku którego nastąpiło ciężkie uszkodzenie ciała, takie jak: utrata wzroku, słuchu, mowy, zdolności rozrodczej lub inne uszkodzenie ciała albo rozstrój zdrowia, naruszające podstawowe funkcje organizmu, a także choroba nieuleczalna lub zagrażająca życiu, trwała choroba psychiczna, całkowita lub częściowa niezdolność do pracy w zawodzie albo trwałe, istotne zezpecenie lub zniekształcenie ciała. Jak zauważył SN: „O kwalifikacji wypadku przy pracy jako «ciężki» decydują w pierwszej kolejności skutki powstałe bezpośrednio po urazie (utrata bądź naruszenie podstawowych funkcji organizmu), w dalszej zaś – odleglejsze następstwa urazu (utrzymujące się po leczeniu i rehabilitacji) w postaci choroby nieuleczalnej lub zagrażającej życiu, trwałej choroby psychicznej, całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy w zawodzie albo trwałego, istotnego zezpecenia lub zniekształcenia ciała”¹³. Zgodnie z art. 3 ust. 6 u.w. za zbiorowy wypadek przy pracy uważa się wypadek, któremu w wyniku tego samego zdarzenia uległy co najmniej dwie osoby. To właśnie te zdarzenia wypadkowe są najczęściej przedmiotem postępowań przygotowawczych, w ramach których przeprowadzana jest, z reguły przez prokuratora, czynność dowodowa w postaci oględzin miejsca zdarzenia.

KWALIFIKACJE PRAWNOKARNE ZDARZEŃ WYPADKOWYCH

Zdarzenia będące wypadkami przy pracy, na etapie postępowania przygotowawczego, najczęściej kwalifikowane są jako czyny zabronione o których mowa w art. 220 § 1 k.k.¹⁴. W przepisie tym ustawodawca wprowadził odpowiedzial-

¹² Wyrok SN z 11.05.2022 r., II USKP 180/21, OSNP 2023, nr 2, poz. 24.

¹³ Wyrok SN z 04.04.2019 r., III UK 103/18, OSNP 2020, nr 3, poz. 28.

¹⁴ Ustawa z dnia 06 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz.U. z 2022 r. poz. 1138, ze zm.), dalej: k.k.

ność karną za przestępstwo, polegające na narażeniu pracownika na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Za występki z art. 220 § 1 k.k. odpowiada ten kto, będąc odpowiedzialnym za bezpieczeństwo i higienę pracy, nie dopełnia wynikającego stąd obowiązku i przez to naraża pracownika na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Czyn ten musi spowodować narażenie pracownika na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Stwierdzenie, w postępowaniu przygotowawczym jedynie naruszenia przepisów i zasad bezpieczeństwa i higieny pracy bez owego skutku nie jest warunkiem wystarczającym do przypisania sprawcy odpowiedzialności karnej z tego przepisu¹⁵. Czyn ten może zostać popełniony zarówno przez działanie, jak i przez zaniechanie (przestępstwo niewłaściwe z zaniechania). Mamy tutaj do czynienia z przestępstwem o indywidualnie oznaczonym podmiocie. Jego sprawcą może być zatem ten, kto jest odpowiedzialny za bezpieczeństwo i higienę pracy, w tym w szczególności pracodawca, tj. jednostka organizacyjna oraz osoba fizyczna zatrudniająca pracowników (art. 3 k.p.¹⁶). Jeżeli w grę wchodzi jednostka organizacyjna sprawcą tego występkę może być osoba fizyczna nią zarządzająca i dokonująca w jej imieniu czynności z zakresu prawa pracy lub osoba do tego wyznaczona (art. 3¹ § 1 k.p.). Dopuszczalne jest także zastępowanie pracodawcy będącego osobą fizyczną przez inną osobę fizyczną (art. 3¹ § 2 k.p.) i wtedy status sprawcy posiada zastępujący. Stwierdzić należy, że krąg osób odpowiedzialnych za bezpieczeństwo i higienę pracy wyznaczony jest zakresem obowiązków poszczególnych osób funkcjonujących w danej strukturze organizacyjnej pracodawcy. Odpowiedzialność za bezpieczeństwo i higienę pracy, w rozumieniu art. 220 k.k. wynikać może nie tylko z konkretnego przepisu prawa, zakresu czynności, instrukcji, czy też regulaminów, ale nawet z istoty wykonywanych czynności¹⁷. Sprawcą tego występkę może być zatem, poza wskazanymi powyżej podmiotami m.in.: główny mechanik, główny technolog¹⁸, jak i pracownik, któremu powierzono kierowanie pracą innych pracowników¹⁹, a także koordynator o jakim mowa w art 208 § 1 pkt 2 k.p. oraz pracownik służby bhp (art 237¹¹ k.p.). Zdarzenia wypadkowe bywają w praktyce prokuratorskiej kwalifikowane również z innych przepisów ustawy – Kodeks karny, a w szczególności z: art. 155, art. 160 § 1, art. 160 § 3 w zw. z art. 160 § 1, art. 157 § 3 w zw. z art. 157 § 1 lub 2, art. 156 § 2, art. 163 § 1 lub 2, jak i art. 177 § 1 lub 2.

¹⁵ Wyrok SN z 06.10.2009 r., II KK 97/09, OSNwSK 2009, nr 1, poz. 1935.

¹⁶ Ustawa z dnia 26czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz.U. z 2022 r. poz. 1510, ze zm.).

¹⁷ Wyrok SN z 19.04.1999 r., II KKN 102/97, LEX nr 560734.

¹⁸ R. Widzisz, *Odpowiedzialność za naruszenie bezpieczeństwa i higieny pracy w świetle art. 220 kodeksu karnego*, „Prokuratura i Prawo” 2005, nr 4, s. 72.

¹⁹ Wyrok SO w Siedlcach z 20.08.2013 r., II Ka 337/13, LEX nr 1717927.

BIBLIOGRAFIA

Literatura

- Brzozowska K., Dawidowska-Myszka E., *Wypadek przy pracy jako ryzyko ubezpieczeniowe*, „Kwartalnik Sądowy Apelacji Gdańskiej” 2016, nr 3.
- Malkiewicz L., Drożdż P., *Wypadek przy pracy z punktu widzenia prawa i medycyny*, „Zeszyty Naukowe Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej im. Witelona w Legnicy” 2010, nr 6.
- Sadlik R., *Zerwanie związku z pracą pozbawia świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego*, „Służba Pracownicza” 2013, nr 8.
- Sanetra W., *Wypadek przy pracy w nowej wersji*, „Przegląd Ubezpieczeń Społecznych i Zdrowotnych” 2002, nr 12.
- Widzisz R., *Odpowiedzialność za naruszenie bezpieczeństwa i higieny pracy w świetle art. 220 kodeksu karnego*, „Prokuratura i Prawo” 2005, nr 4.

Orzecznictwo

- Uchwała SN z 11.02.1963 r., III PO 15/62, OSNCP 1963, nr 10, poz. 215.
- Wyrok SN z 19.04.1999 r., II KKN 102/97, LEX nr 560734.
- Wyrok SN z 06.10.2009 r., II KK 97/09, OSNwSK 2009, nr 1, poz. 1935.
- Wyrok SN z 07.06.2011 r., II PK 311/10, „Monitor Prawa Pracy” 2011, nr 11.
- Wyrok SN z 04.04.2019 r., III UK 103/18, OSNP 2020, nr 3, poz. 28.
- Wyrok SN z 11.05.2022 r., II USKP 180/21, OSNP 2023, nr 2, poz. 24.
- Postanowienie SN z 23.02.2022 r., III USK 490/21, LEX nr 3402996.
- Wyrok SA w Szczecinie z 23.12.2014 r., III Pa 8/14, LEX nr 1683325.
- Wyrok SA w Szczecinie z 24.11.2016 r., I PK 125/16, LEX nr 2273873.
- Wyrok SO w Siedlcach z 20.08.2013 r., II Ka 337/13, LEX nr 1717927.
- Wyrok Trybunału Ubezpieczeń Społecznych z 19.09.1958 r., TR III 149/58, OSPiKA 1960, nr 3, poz. 63.
- Wyrok WSA we Wrocławiu z 20.04.2021 r., IV SA/Wr 447/20, LEX nr 3195306.

Akty normatywne

- Ustawa z dnia 26.06.1974 r. – Kodeks pracy (Dz.U. z 2022 r. poz. 1510, ze zm.).
- Ustawa z dnia 06.06.1997 r. – Kodeks karny (Dz.U. z 2022 r. poz. 1138, ze zm.).
- Ustawa z dnia 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2022 r. poz. 2189).

Inspection of the accident site at work. (Part I)

ABSTRACT

Inspection, which is a unique procedural and forensic activity, is an important element of the preparatory proceedings, affecting its entire course and requires thoroughness, reliability and full commitment from those conducting this key activity. Improper recording of the scene of the accident at work may distort the final conclusions and lead the preparatory proceedings to the wrong track, to ultimately

make it difficult for the prosecutor or the court, and often even impossible, to make findings consistent with the actual state of affairs. This work, divided into three parts, deals with the problem of accidents at work. It refers to an extremely important procedural and forensic activity, which is the inspection of places of this type of events. It covers the issue of inspection in genere as well as inspection in specie. It also covers the process of documenting the results of the inspection, and, in the final part, formulates *de lege ferenda* conclusions regarding the reform of the prosecutors' training program aimed at increasing pragmatism. The first part presents the issues related to the definition of an accident at work, as well as the criminal law classification of accident events and the subjects of such acts.

Keywords: accident, accident at work, serious accident, fatal accident, collective accident, criminal law qualification of accident event

